



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Timotheo Lectori. 121.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

dens, ne quid vitiorum ab altari remotū sit. Hoc igitur scias, te, vt qui Simonum, qui se Dei Spiritum pecunia mercari existimāt, numerum augeas, commune cum proditore marsupium tibi comparasse; dū in felle amaritudinis, & colligatione iniquitatis teipsum volutas, eaque, quæ ab ipsis etiam angelis expetuntur, prodīs.

Matt. 8.

Ibidem.

I. Petr. 1.

Isidoro Presbytero. 120.

Eusebij temeritatem, & Zosimi audaciam ne miteris, verūm Dei lenitatem, ad pœnitentiam nos ita expectantis, atque ex impura manu incensum accipientis. Nam si quis in sceleribus educatus, atque omnifordium ac peccatorum genere compunctus & iniustus, Dei aras attingit, ac sancta prophanè tractat, ipse quidem pœnas luet: diuinum autem sacrarium improbis ipsius actionibus minime contaminatur.

Mali sacerdotes sibi nocēt, nō sacrarium contaminant.

Timotheo Leclori. 121.

Non sum missus, nisi ad oues quæ perierunt domus Israël, ad Chananæam inquit Dominus, pollicitationem scilicet Abrahæ factam explere volens (iuxta quā & semen ipsius apprehenderat, & matrem illinc elegerat, & in ea, & ex ea, carnem induerat, atque homo verè, per omnia, excepto peccato, nobis similibus factus fuerat) omnemque Iudæis excusationem præcīdens. Quoniam enim, vt dixi, patribus salutem promiserat, seque ipsorum semen tanquam cæli stellas multiplicaturum receperat; idcirco ad eos, & ex ipsis venit: ac tantisper Gentiles minimè admittebat, priorem illis ingressum feruans. Posteaquam autem obstinatam Iudæorum improbitatem perspexit, ac contrā Gentiles ad bonum flexiles esse reperit; atque illos quidem mortem sibi & crucem comparasse, hos autem adorationem, ac deitatis confessionem obtulisse; à mortuis resurgens, Discipulis, vt Gentes omnes docerent, mandauit, Iudæorum videlicet malignitatem & ingratitude repudiāns.

Matt. 10.

Genes. 12.

18. 6.

22.

Hebr. 2.

Hebr. 4.

Mat. 28.

πρόθετος, μή τι τῶν φαύλων ἔξω τῆ θυσιαστηρίου τῆς ἰσοδοκίας ὡς πληθύνειν θύων τοὺς αἵματος, τοὺς χεῖμασι κτῶσται τὸ τῆ θεοῦ πνεῦμα νομιζόντας, κοινὸν ἐκτίσω βαλάντιον τῶ πωροδότη, εἰς γολὴν πικρίας ἢ συνδέσμων ἀδικίας χαλινδύμους, ἢ πορπίων τολμηρῶς τὰ καὶ ἀγγέλοις αὐτοῖς ἀειπώρητα.

Eusebio presbytero. 120. Isidoro.

Μὴ θαυμάσης τι τὸ τόλμα Εὐσεβίου, ἢ τὸ θράσος Ζωσίμου, ἀλλὰ τι τὸ τοῦ θεοῦ μακροθυμία, ἕως ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν ἀειμένοντος, καὶ ἐξ ἀχαθάρτου χειρὸς δεχόμενος θυμίαμα. εἰ γὰρ πῖς ἀμαρτίας ἀποδοξοφός, πᾶσι χρεπετιγμένος μολυμοῖς τε καὶ πᾶσι ἀμαρτίαις, θυσιαστηρίων ἀπίεται θεῷ, καὶ χειρὶ ἀνάγνωσ τὰ ἅγια, αὐτὸς μὲν ὑφέξει κρίμα, τὸ δὲ θεῖον ἔθνος ταῖς ἐκείνης ἀράξεσιν ἔκοινούται.

Timotheo anagorasi. 121.

Οὐκ ἀπεστάλην, φησὶν ὁ κύριος τῇ χαναναίᾳ, εἰ μὴ εἰς τὰ πωροδάτα τὰ ἀπολωλότα οἴκῃ ἰσραὴλ, τι τὸ πῶς τὸν Ἀβραάμ πληρῶσαι γέλων ὑποχεσθῆν, καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῆ ἕπιλαβόμενος, καὶ μητέρα ἐκείνην ἕπιλεξάμενος, καὶ ἐν αὐτῇ καὶ ἐξ αὐτῆς σαρκωθεῖς, καὶ ἄνθρωπος καὶ ἀλήθειαν ὁμοῖος ἡμῖν καὶ πάντα, πληρῶς ἀμαρτίας, γενόμενος, καὶ ἰσραὴλιαν πᾶσαν σκῆψιν ἀναίρων. ἐπειδὴ γὰρ, ὡς ἔφη, τοῖς πατράσι τι τὸ σωτηρίαν ὑπέχετο, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῆς πληθύνει ὡς τοὺς ἀστέρους τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς αὐτῆς καὶ ἐξ αὐτῆς παρέγενετο. καὶ τίως τοὺς ἐξ ἐθνῶν ἔπαροῖετο, πρὸς τῆσαν ἐκείνοις φυλάττων τι τὸ εἰσόδον. ἐπειδὴ δὲ τῆς μὲν εἶδε τὸ ἀμετάθετον, τῆς δὲ εἶρε τὸ εὐεπίτροπον, καὶ τοὺς μὲν θάνατον αὐτῶν καὶ τῶν γωργήσαντας, τοὺς δὲ πωροδύνησιν καὶ θεολογίαν καρποφορήσαντας, ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἐν τολῆν δίδωσι τοῖς μαθηταῖς μαθητεῖσαι πάντα.

τα τὰ ἔθνη, τὸ ἄγνωμον ἢ ἀχάρι-
τον τῷ ἰσδαίων ᾧ ἔχεται ἰσδαίων. ἢ χρί-
στος ἐπὶ τὰ ἔθνη φραθέντες, εἰς πᾶ-
σαν τὴν οἰκὸν αἰῶν, τῷ θεῷ κηρύγμα-
τος ἀγγλὴν ἐξέλαμψαν.

Δωροθέω κόμισσι. ρκβ.

Εἰρήνην ὁ ἱερεὺς ἀπὸ τοῦ ἕτους τῆς
καθέδρας τῆς ἐκκλησίας ὀπιφθέντες, ἢ
τὸν κύριον τῆς καθέδρας μιμηόμενος
ἀναλαμβάνον, εἰρήνην τὴν οἰ-
κείαν ἀφιέντα καὶ διδόντα. τὸ δὲ, καὶ
τῷ πνεύματι σε παρὰ τῷ λαῷ ἀπο-
κρινόμενος, τοῦτο δηλοῖ. εἰρήνην μὲν ἡ-
μῖν παρέχες κύριε, τὴν ἐν ἀλλήλοις
ὁμοίαν. εἰρήνην δὲ δὸς ἡμῖν τὴν ὡς
σε ἀδιαίρετοι ἕσασιν, ἵνα τῷ πνεύμα-
τι σε εἰρηνεύοντες ὁ ἡμῖν ἐκ ἀρχῆς τῆς
δημιουργίας ἐπέθηκεαι, ἀχάριτον τῆς οἰ-
κίας τυγχάνωμεν.

Τῷ αὐτῷ. ρκγ.

Ἡ καθαρά σινδὼν ἢ ὑφαπλεγμένη
τῇ τῷ θεῷ δάρον ἀρετοῖα, ἢ τοῦ
ἀριμαθῆος ὅστις Ἰωσήφ λευτεργία. ὡς
γὰρ σκῆνος τὸ τοῦ κυρίου σῶμα σιν-
δὼν ἐνεκλήσας τῷ πάφῳ παρέπεμψε,
δι' ἃ ἔπειν τὸ γένος ἡμῶν τὴν ἀνάστα-
σιν ἐκαρπώσατο. ἕως ἡμεῖς ὅτι σιν-
δὼνος τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς ἀγά-
ζοντες, σῶμα χριστοῦ ἀδιδότου εὐλο-
γοῦμεν. σκῆνον ἡμῖν πηράζον τὴν
ἀφθαρσίαν, ἢ ὁ παρὰ Ἰωσήφ μὲν κη-
δευθεῖς, σκῆνον δὲ ἀναστάς Ἰησοῦς ὁ
σωτὴρ ἐχάρισατο.

Τῷ αὐτῷ. ρκδ.

Θεὸς πάθος ἔλεγετο. χριστὸς γὰρ
τὸ πάθος. γέγονε σαρκωθεὶς τὸν
θεῖον, καὶ τῇ ζωῇ τῆς σαρκὸς
τὸ πάθος ὑπέμειναντος. θεότης γὰρ
γυμνὴ ἢ μόνον πάθει οὐ δύναται,
ἀλλ' ἔτε κρατεῖσθαι, ἢ δὲ ὀρεῖσθαι, εἰ
μὴ τῇ φύσει τῷ ἀνθρώπων ἠνώθη φη-
λανθρώπως.

Quamobrem illi ad Gentes conuersi, di-
uinae prædicationis splendorem in vniuer-
sum terrarum orbem diffuderunt.

Act. 13.

Rom. 10.

Dorotheo Comiti. 122.

Pacem sacerdos ex cathedræ fastigio
ecclesiæ pronunciat, Dominum scilicet i-
mitans, cathedram assumentem, cum pa-
cem suam discipulis relinqueret, ac daret.
Illud autem, quod à plebe responderetur,
Et eum spiritu tuo, hanc habet sententi-
am: Pacem quidem nobis præbuiti Domine,
hoc est mutuam inter nos concordiam.
Pacem autem nobis da, hoc est eiusmodi
tecum coniunctionem, quæ nullo modo
diuelli possit; ut cum spiritu tuo pacati
(quem nobis in creationis initio indidisti)
à tua charitate distrahi nequeamus.

Ritus Ec-
clesiasticus
expositiō.
Ioan. 14.

Rom. 8.

Eidem. 123.

Pura illa Sindon, quæ sub diuinorum
donorum ministerio expansa est, Iosephi
Arimathensis est ministerium. ut enim ille
Domini corpus sindone inuolutum se-
pulturæ mandauit, per quod vniuersum
mortalium genus resurrectionem perce-
pit: eodem modo nos propositionis panē
in sindone sanctificantes, Christi corpus
fine dubitatione reperimus, illam nobis
immortalitatem fontis in modum profe-
rens, quam Saluator Iesus, à Iosepho func-
re elatus, posteaquàm à morte ad vitam re-
diit, largitus est.

Quid sa-
crum cor-
porale si-
gnificet.
Matt. 27.

Eidem. 124.

Dei passio non dicitur: verum Christi
passio. exitit enim videlicet, incarnato
Deo, ac per assumptam carnem suppli-
cium perpeffo. Nuda enim diuinitas non
modo pati non potuisset, sed nec tene-
ri, nec cerni: nisi hominum naturæ pro
sua benignitate ac misericordia copulata
fuisset.

E